

at de Planer, som vare udarbejdede, vare meget for kostbare. Jeg har ikke fundet Grund til at tage Sagen op endnu, idet jeg mener, at den rigtige Vej at gaa vil være at vente, indtil der foreligger et tilfredsstillende Tilbud om Køb af det nuværende Kvindefængsel med dets store Grund. Jeg tror, det vilde være meget uheldigt, om man begyndte med andetsteds at bygge et nyt Kvindefængsel og derefter skulde enten have de nuværende Bygninger med tilhørende Grund liggende hen maaske i mange Aar eller skulde sælge dem hovedkulds. Og jeg tror, dette Standpunkt er ganske berettiget, fordi det nuværende Kvindefængsel, omend det har adskillige Mangler, dog meget vel er brugeligt. Der har været flere hos mig og talt om et eventuelt Køb af Kvindefængselet med tilhørende Grund, men hidtil er det ikke blevet til noget, fordi man har fundet, at den Købesum, som jeg mente at burde forlange, var for høj. Hvorledes det vil stille sig i Fremtiden, skal jeg lade være usagt, men jeg skal dog sige, at jeg allerede har ved Hjælp af en Arkitekt, der i den Anledning har foretaget en Rejse og set paa Kvindefængsler i andre Lande, ladet udarbejde foreløbige Planer til et nyt Kvindefængsel, som vil blive langt, langt billigere end de Planer, som man i Samlingen 1898—99 ikke syntes om i Finansudvalget. Det er nu et Spørgsmaal, som kan komme frem, og som i saa Fald vil komme frem her i Rigsdagen, men jeg vil henstille til dem, der have foranlediget det ærede Medlem til som deres Rigsdagsmand at drage Sagen frem her, og som med Rette føle sig ilde berørte ved at se disse ikke ret smukke Bygninger ligge paa en fremtrædende Plads paa Kristianshavn, at de sætte sig i Bevægelse for at bringe de fornødne Ofre, saa at Staten kan faa en passende Købesum for de nuværende Bygninger med tilhørende Grund.

Det ærede Medlem for Næstved (Andreasen) spurgte mig, om det var Meningen, at den Kommission, der skulde nedsættes angaaende en Omordning af Statens civile Sundhedsvæsen, ogsaa skulde befatte sig med en Omordning af Apotekervæsenet. Jeg skal derom sige, at hvad den Kommission skal befatte sig med, er jo noget, vi skulle forhandle om, og som Rigsdagen vil faa det afgørende Ord om, naar Lovforslag derom kommer til Behandling. Min egen Tanke har ganske vist været den, at denne Kommission ogsaa skulde behandle dette Spørgsmaal, og at det kunde være rigtigt, at Kommissionen tog den Række

af forskellige store Spørgsmaal op, som vedrører Statens civile Sundhedsvæsen, behandlede dem i Rækkefølge, og efterhaanden som Behandlingen skred frem, fremkom med Udkast til Lovforslag, thi hvis man vilde vente, til det hele var gennemarbejdet, vilde de Ting, der uafhængig af de andre kunde gennemføres, komme til at vente alt for længe, nemlig til det hele var færdigt. Det samme ærede Medlem spurgte mig om min Stilling til Retsreformen. Jeg finder dette Spørgsmaal noget underligt, da denne Stilling jo maa være det ærede Medlem og andre vel bekendt. Det ærede Medlem vil have at vide, om jeg, hvis Retsreformen ikke blev gennemført i denne Rigsdagssamling, vilde være med til i den Anledning at rejse en Kamp mod Landstinget. Jeg vil derom sige, at det Retsreformforslag, som nu foreligger i Landstinget, jo er et nyt Lovforslag, der først blev forelagt i Landstinget i forrige Rigsdagssamling, og at jeg rigtignok mener, at naar det drejer sig om saa stor og omfattende en Sag, et Lovforslag paa vist henimod 1,000 Paragraffer, er det noget tidligt, om man allerede paa dette Tidspunkt vilde begynde at tale om, at hvis Lovforslaget nu ikke blev vedtaget til denne eller hin Tid, saa skulde der være Kamp med Landstinget i den Anledning. Jeg tror, man fremmer denne Sag allerbedst ved en rolig og sindig Forhandling og ved at søge at bringe Overensstemmelse mellem Rigsdagens Ting derom. I Forbindelse dermed berørte det ærede Medlem en Brandstiftelsessag, som har vakt stor Opsigt nede paa hans Egn. Jeg har læst om denne Sag i Bladene, men kender ikke noget nærmere til den. Saa vidt jeg ved, ere Forhørene i Sagen endnu ikke sluttede; men det er min Tanke efter al den Opsigt, som denne Sag har vakt, at jeg, naar Tiden kommer, vil gøre mig bekendt med Sagen for at undersøge, om der er nogen Anledning for det offentlige, altsaa for Justitsministeriet, til at skride ind, i hvilket Tilfælde det selvfølgelig er min Hensigt at skride alvorligt ind; men jeg maa dog i den Henseende henvise det ærede Medlem til, at den endelige Afgørelse af, om der er sket noget urigtigt, noget lovstridigt eller ikke, ligger ikke hos Administrationen, den ligger hos Domstolene. Men jeg antager jo for øvrigt, at det ærede Medlem netop vil føle sig glad og tryk ved, at den endelige Afgørelse ligger hos Domstolene, da man jo stadig fra Socialdemokraternes Side, ogsaa under denne Forhandling, har hørt, at i Straffesager er det meget bedre at have med Domstolene